

En Nye Viise
Taledning af
hvad der er sket
i Kiöbenhavn
den 17de Januarii 1772.

[Trondhj. 1772^s]. 8.

V box 31: 929

En

Rye Biise

I Anledning af hvad der er
streckt i Kiøbenhavn den 17de Ja-
nuarit 1772. etc., da nogle høye Per-
soner bleve arresterede, med videre,
som Biisen udførlig beretter.

Synges under den Melodie:

O! Kiære Siæl! frygt aldrig meer, &c.

Rneheder hoer nok høre vil
Og gierne lægge Dret til
De Gamle med de Unge!
Men det, som jeg vil føre frem,
Er vist nok værd med Syn og Alem,
Opmærksom at udsunge
Med Hierte, Mund og Tunge.

2. Thi jeg en vil fortælle om
En Hændelse, der nyder Dom
Af hoer vanvittig Hierte;
Men den er af den Bigtighed
Og visselig bør nyde Stæd
For Efterslagrens Komme,
At den kand see Guds Domme.

3. Bek

[Tromsø 1777]. V box 31:929

3. Betsignet Juliane er!
Prins Friderik! ophøyet vær,
Som aabnet Kongens Dyne:
At see den falske Struensee,
Han var en Freds Forstyrre,
Endskiont han Kongen driller
Med falske Røve-Piller.
4. Betsignet være hver den Mand,
Som gjorde disse Tøe Bistand,
Og Kongens Ræt udforte!
Vel Jer, I ædle Borgerskab!
Som med Jer egen Lyffes Tab
Vil Liv og Blod en spare
For Kongen at forsvare.
5. I Januari Maaned, man
Den Syttende bør tegne an,
Fra Klokken Fem til Otte,
Da man paa Kongens Dødre saae
Herr Græve Rankow tidlig gaae
Til Christiansborg, med fleere,
For der at arrestere
6. De tvende Stats-Ministerer,
Som begge Græve-Ravne bær,
Men nu til deres Skamme;
Det blev fra dennem revet væk
For deres Ondskabsfulde Træk,
De var en af den Stamme,
Som dermed burde bramme.

7. 3.

7. I Kiøbenhavn desuden blev
Bemægtiget Endeel, man dres
I Citadellens Gienme;
Hvor Struensee og Brandt i fær
Med stærke Fængsels-Rænker er
Fastslutted' og belagte;
Er det en værd at agte?
8. Jo, det i Sandhed fryde maa
Hver Siel der veed og tænker paa
Den store Nød og Jammer;
Ehi Landet undertrykket blev
Med fule Statsknebs Ondskab dres
Nær saa, vi havde senket
Var den en bleven frænket.
9. En vigtig Sammenrotrelse
Af onde Folk og nedrige,
Omringede vor Konge,
Han meente: de vil Landets Vel,
De fik at raade, som Han Selv,
Men nu fik Han erfare,
Hvad dette var for Skare.
10. Men Himlen Kongen Seyer gav,
Og begge Niger reddet af
En øyensynlig Fare;
Vi see: GUD har vor Konge kjær,
Den Danske Thrones Forsvar er;
Lad os da en forgiatte,
At love GUD for dette!

11. Thi GUD i Naade tænkte paa
Mod vores Undergang at staae,
Dg Sines Hjertter rørte;
Saa De for Kongen førte frem,
Hvad der var tænkt mod Ham og Dem,
Dg derved blev vor Baade
Ufvarget, os til Baade.

12. Da dette nu var skeet, blev
I Kiøbenhavn et Glæde-Brev
For hver en Siæl derinde,
I det, at de tilkiændegav
Hver paa sin Naade, Glæden ad
Sin gandske Siæl og Hierte,
Som nu blev frelst fra Smerte.

13. Man Kongen med Prins Friderik
Saae kiørende, som derved fik
Den Kiærlighed at skue:
De næsten bleve baarne frem
Paa Skuldrene af hver af dem,
Som Undersaatter ere
Dg haver Kongen kiære.

14. Den Glæde var af Vigtighed,
Ja varede derfor og ved
Elt anden Dagens Morgen;
Hver paa sin Naade søgte, at
Anvende Kiærlighedens Skat
Saaledes, at den skulde
Ret viise ud tilfulde:

15. At Kiærligheds og Troestabs Lov
Ej endnu bleven var et Kov
For hine suule Skare;
Men at den brændte reen for Den,
Som kaaret er af Himmelen,
Dg dertil fød at bære
Sit Konge-Sceptrers Ære.

16. Nu Kiøbenhavns Indvaanere
Med Glæde Kongen daglig ses,
At fare om i Staden!
Han i Forsædres Fodspor gaaer,
Dg Udgang til Ham aaben staaer
For alle Landets Sonner,
Han hører deres Bonner.

17. Men de sig har til Udbyd solt,
Har nu i Kiøbenhavn maat taalt
En gysende Behandling.
En Jomfrue G*** af Nobelen
Blev meget slet behandlet; men
De i sin Jøer meente,
At Hun sig Straf forriente.

18. Da dette nu for Kongen kom,
At Mængden sig opførte grom,
Lod Han det Bud udsende:
At de skal holde inde med
Utidig Overfusenhed:
De Kongens Bud adlyder:
Sin Rasenhed fortryder.

19. Det var kun mod en **Struensee**,
Som Udbyd Gunst beviisede,
De vil sit Had udviise:
Han Frihed har udstød for dem,
Som fore i Ukydsfthed frem;
Hvad Under han faaer Ende
Med gruelig Elende.
20. Nu den Forræder **Struensee**
Med bitter Smerte selv faaer see:
Hvad Frihed han har givet;
Af alle han nu hadet er,
Og Mængden Avind til ham bær;
Hans Navn til Efterminde
Vil Spot og Skændsel finde.
21. Men Kongen alle haver kjær,
Og Himmelen Tak-Offer bær,
Som straffet det Uhyre;
Lad ham nu sidde længe nok
I Baand og Lænker ved sin Stok?
Lad ham kun dybt sig bøye,
Hvo vil sigt Dyr ophøye?
22. Da denne Post til Norge kom,
Saae man da nogens Tunge tom
For Tak til GUD at være?
Hey! Troeskabs Baand og Rikærlighed
Har altid knyttet Eenighed
I Normænds Siæl og Hierte,
Trods Vinds Had og Smerte!

23. Det Danske Huus har Prover haft,
At Norge har anvendt al Kraft
Dets Siit og Gavn at giør;
Hvorfor af Fjerde **Friderik**,
De dette gode Skudsmaal fik:
At hvad der giver Ære,
Skal Norske Klipper lære.
24. Vor Femte **Friderik** ogsaa
I næsten samme Tone maa
Fortiente Normænd lønne:
At hvad **Dan-Kongens** Günst kan naa
Man jo hos Normænd finde maa;
Det skal og Tidens Æide,
Endnu fremdeles mælde.
25. I alle Kirker siden man
I vore Riger stemte an
Med Fryd- og Takke-Stemme
For Herrens store Gierninger
Mod vores Konge-Huus i sær;
Lad, GUD! Dig det behage
I Naade at antage.
26. Betsignet være **Christian!**
Saa synger Danmarkes Land,
Den Gienfrald giir og Norges
Den Normænd, som ey findes troe,
Forbandet blive i sin Boe!
Dog, Normænd troe vil være
Og søge Kongens Ære.

